

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE ZILVEREN BRUILOFT

Een klucht in twee bedrijven

door

Franck van Erven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2017

Nr.3394

PERSONAGES

(5 dames – 2 heren – Evt. fig.)

SJEF DE HAAS :

NICOLE DE HAAS, zijn echtgenote :

DEBBIE, hun dochter :

MONIQUE, de buurvrouw :

FRANCINE, de therapeute van Sjef :

JOS DE HAAS, tweelingbroer van Sjef

JOYCE, het medium :

RON HAARSMA, speelt ook de rol van Jean-Jacques Choucrouste D'Alsace :

Figuratie mogelijk in het laatste tafereel.

De rollen van Sjef de Haas en Jos de Haas worden door één acteur gespeeld.

DECOR

Een woonkamer. In de achterwand grote openslaande tuindeuren met een gordijn ervoor dat gesloten moet kunnen worden. Rechts (coté jardin) vooraan deur naar de keuken en andere delen van het huis. Achteraan deur naar de hal. Aan de linkerkant (coté cour) een grote inloopkast achteraan en vooraan een deur naar de werk- annex hobbykamer. Meubilair: een grote zitbank met twee fauteuils ernaast en een salontafeltje.

KORTE INHOUD

Nicole en Sjef de Haas zijn vijftientig jaar getrouwd en vooral Nicole wil dit feit vieren. Maar Sjef heeft hele andere ideeën en gaat er definitief vandoor met zijn buurvrouw Monique met wie hij al een jaar een verhouding heeft. Maar hij heeft tevens een verhouding met zijn therapeute Francine en met het medium Joyce. Nicole stort in wanneer het tot haar doordringt dat Sjef niet de echtgenoot was zoals zij dacht. Maar het feest zal hoe dan ook doorgang moeten vinden. Dus nodigt zij Jos, de tweelingbroer van Sjef uit en draagt hem op de rol van Sjef te spelen op de zilveren bruiloft. De andere bedrogen vrouwen, Francine en Joyce komen ook naar het huis van Nicole. Langzaam wordt duidelijk dat Sjef niet alleen zijn vrouwen bedroog maar ook zijn eigen firma heeft opgelicht en er met het geld vandoor is gegaan. In de Franse Alpen overkomt Sjef een dodelijk ongeval maar zijn lichaam wordt nooit gevonden. De perfecte verdwijntruc lijkt het. Een wonderlijk figuur van de Franse ambassade maakt de situatie nog ingewikkelder en bitcoins, aandelen en contant geld verdwijnen in schoenen en jassen van verschillende personen. Op het feest van de zilveren bruiloft komt alles tot een onverwachte oplossing.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

Tijd: ochtend.

SJEF : Nee, ik kom niet meer. Versta je me niet? Ik kom vandaag niet, morgen niet, ik kom nooit meer. De zaak kan me gestolen worden. Ik vertrek, definitief. Schuld? Welke schuld? Belastingenschuld! De kas klopt niet? Fraudeonderzoek? Maar daar is helemaal niets van waar. Trouwens ik bemoei mij daar niet meer mee. Maar verdomme, toen ik nog je baas was luisterde je al niet naar mij en nu ik niet langer je baas ben luister je nog steeds niet. Nee, begin niet te grienen dat maakt geen enkele indruk meer. Ja, ja, vorig jaar heb ik je getroost, uitgebreid getroost in het Van der Valk motel. Maar dat was eens en nooit weer. Luister Sofie, doe de groeten aan iedereen op de zaak en zeg dat de baas met de noorderzon vertrokken is. Adieu! *(hij legt de telefoon neer)* Wat een stomme koe!

(Nicole komt binnen met een lijst waarop een grote hoeveelheid namen staan)

NICOLE : Wil je nu echt je broer niet uitnodigen voor de zilveren bruiloft?

SJEF : Waarvoor?

NICOLE : Sjef, let eens op. Ik ben al weken met de lijst van gasten bezig die we moeten uitnodigen op de zilveren bruiloft. Dat weet je toch!

SJEF : Ik vind dat we niemand moeten uitnodigen.

NICOLE : Bij jou is het altijd hetzelfde. Geen enkele gelegenheid is een feest waard. Verjaardagen niet, kerstmis niet, huwelijksverjaardagen niet....

SJEF : Die zeker niet!

NICOLE : Waarom niet? Ben je dan niet gelukkig met ons huwelijk?

SJEF : Noem jij dat een huwelijk? Hier, kijk eens wat ik gevonden heb. Uit de Libelle geknipt. Hoe is de seksuele relatie in uw huwelijk? Hoe vaak doet u het? Twee keer per dag, twee keer per week, twee keer per maand of twee keer per jaar.

En wat vul jij in?

NICOLE : De waarheid!

SJEF : Twee keer per jaar. Als het tenminste een schrikkeljaar is.

NICOLE : Seks is toch niet alles?

SJEF : Zo weinig hoeft nu ook weer niet.

NICOLE : Nodigen we je broer nu wel of niet uit?

SJEF : Nodig jij maar uit wie je wilt. Ik zal er niet bij zijn.

NICOLE : Kun je nu eens een keer je familie voor het werk laten gaan. Altijd ben jij weg als er iets te vieren valt. En vijftwintig jaar huwelijk kan ik niet alleen vieren.

SJEF : Dat zal wel moeten als je dat feest wilt doorzetten.

NICOLE : Hoe bedoel je?

SJEF : Nicole, ik ben over een paar minuten weg. Niet zomaar weg. Definitief weg. En weg betekent dat ik niet meer terugkom.

NICOLE : Schatje, ik vul die lijst wel verder in de keuken in, met je broer er ook op. O ja, die partner van je, die Ron Haarsma, is die nog steeds met dezelfde vriend? Je weet het maar nooit tegenwoordig.

SJEF : Ja, die is nog steeds met dezelfde man.

NICOLE : En ik ook, al bijna vijftwintig jaar! Tijd voor een feestje dus. Waar is dat feestje, hier is dat feestje? *(Ze loopt weg)*

SJEF : Die is nog stommer dan Softe.

(Sjef loopt ook weg. Dan gaat de tuindeur open en we zien Debbie die blijkbaar tegen haar hond praat)

DEBBIE : Nee, daar blijven. Blijf. Blijf. Nee, je bent hartstikke nat, je komt niet binnen. Zitten. Zitten, zeg ik. Verdorie waarom luistert dat beest niet. Zit!

NICOLE : *(komt terug met nog steeds de lijst in haar hand)* Debbie, voor de laatste keer: Hoe heet hij?

DEBBIE : Jimmy.

NICOLE : Niet de hond. Je vriend. Hoe heet hij? Ik moet hem toch uitnodigen voor het feest.

DEBBIE : Wanneer is dat feest precies?

NICOLE : Volgende maand al.

DEBBIE : Vul dan met potlood Hans in.

NICOLE : Waarom met potlood?

DEBBIE : Omdat ik niet weet of over een maand Hans niet Henk of Henk-Jan of Jan-Willem of Laurent is geworden.

NICOLE : Heb jij iets met Laurent?

DEBBIE : Nee, ik heb iets met Hans.

NICOLE : Jammer, maar dan vullen we dus Hans in.

DEBBIE : Moeder, in een maand kan er nog zoveel veranderen.

NICOLE : Ik vul Hans in en jij komt met Hans en als het toch iemand anders mocht zijn dan noemen we hem Hans. Of het moet Laurent zijn natuurlijk.

DEBBIE : Ja ma! (*ziet het Libelle onderzoek liggen*) Wat is dit hier? Heb jij dat ingevuld? Twee keer per jaar!

NICOLE : (*Grist het onderzoek weg*) Dat is niet voor jouw ogen bestemd.

DEBBIE : Moeder, twee keer per jaar maar? En wanneer ben je daarmee begonnen? Vijfentwintig jaar geleden soms?

NICOLE : Dat gaat jou niets aan.

DEBBIE : Mij niet, nee, maar Pa wel. En die zal daar vast niet tevreden mee zijn.

NICOLE : Ik heb anders nooit klachten gehad.

DEBBIE : Dan zal hij wel buitenshuis snoepen.

NICOLE : Sjef?

DEBBIE : Nee, Jimmy de hond. Nu goed.

(Buurvrouw Monique komt via de tuindeur binnen.)

MONIQUE : Mag Jimmy binnenkomen?

NICOLE : Nee ik heb net gepoetst.

MONIQUE : Nee blijf daar. Blijf. Af. Zit Jimmy, zit!

DEBBIE : Jimmy af! Wat zie jij eruit Monique! Ga je kamperen of zo?

MONIQUE : Nee, we gaan naar mijn huis in de Alpen. Ik heb mijn bergkleding al aan.

DEBBIE : Maar je moet dat hele stuk eerst nog rijden.

MONIQUE : De reis naar de Alpen begint meteen bij de start.

NICOLE : Blijf je lang weg?

MONIQUE : Voor altijd.

NICOLE : Hoe voor altijd?

MONIQUE : Wat ik zeg. Ik kom niet meer terug.

NICOLE : Jij ook al niet?

DEBBIE : Wie nog meer dan?

NICOLE : Sjef.

MONIQUE : Dus hij heeft het je verteld.

NICOLE : Ik begrijp er niets van. Altijd wanneer er hier in huis iets te vieren valt is Sjef verdwenen. Bezig met zijn werk. Nu ook weer. Ik loop met de lijst van genodigden rond en hij loopt te blaten dat hij vertrekt en niet meer terugkomt. Nu, dan komt hij maar niet terug. Ik ben vijfentwintig jaar getrouwd en ik vier dat. Het wordt een surprise party en iedereen moet verkleed komen. Ik moet nog een thema zoeken. En als Sjef er niet is dan vier ik het alleen. *(af)*

DEBBIE : Zal een leuk feestje worden.

(Sjef komt binnen, hij is ook verkleed als bergbeklimmer, maar zijn snowboots heeft hij nog in zijn hand)

Ga jij ook naar de Alpen?

SJEF : Ja.

DEBBIE : Wat ja?

SJEF : Wat je zei. Ik ga ook naar de Alpen.

DEBBIE : Samen met Monique?

SJEF : Ja.

DEBBIE : En dat zeg jij zomaar. Zonder inleiding.

SJEF : Wat voor inleiding zou je willen dan?

DEBBIE : Jij gaat ons verlaten?

SJEF : Ja.

DEBBIE : Maar verdomme. Dat kun je niet maken man!

SJEF : Ik denk van wel.

DEBBIE : En jij, trut, bent hiervan de oorzaak.

MONIQUE : Als je het zo wilt noemen, ja, ik ben de oorzaak en hij is het gevolg.

DEBBIE : Maar hij heeft hoogtevrees!

MONIQUE : Maar dat is dan ook het enige.

DEBBIE : En hoe lang is dit al aan de gang?

SJEF : Een jaar!

DEBBIE : Maar zij woont hier pas een jaar?

MONIQUE : En één dag. Weetje nog, mijn verhuizing?

DEBBIE : Of ik dat nog weet. Sjef heeft je de hele dag geholpen als de grootste uitslover van de buurt en 's avonds moest hij absoluut alle lampen en andere elektrische apparaten nog aansluiten.

MONIQUE : En het is niet bij de elektrische aansluitingen gebeven.

DEBBIE : Jij kleine viezerik.

SJEF : Ja, en jij hebt het niet van een vreemde. Het aantal vrijers van jou loopt ook in de tientallen.

DEBBIE : Bij mij is dat helemaal iets anders. Ik ben nog zoekende.

SJEF : En ik heb het gevonden.

DEBBIE : Maar jij bent vijfentwintig jaar getrouwd! Jij bent een getrouwde man!

SJEF : Getrouwde mannen leven niet langer, het lijkt alleen maar langer. En vijfentwintig jaar dat is lang genoeg. Tijd voor iets nieuws.

DEBBIE : En wat zegt Nicole hiervan?

SJEF : Niets. Ze luistert niet. Ik heb het haar zojuist nog gezegd. Ik ga weg, voorgoed. Maar zij vindt de lijst van genodigden belangrijker.

DEBBIE : Moeder! Moeder! Kom hier.

MONIQUE : Had je het haar nog niet eerder verteld?

SJEF : Ik heb het geprobeerd maar ze reageert niet eens.

MONIQUE : Wat nu?

SJEF : Geef me een kus.

MONIQUE : Nu?

SJEF : Als Nicole binnenkomt. Misschien begrijpt ze het dan. Daar is ze. Kussen.

(Sjef zet zijn snowboots neer en kust Monique terwijl Nicole binnenkomt)

NICOLE : Ik nodig je broer wél uit. Ruzie of geen ruzie. Hij moet komen.

DEBBIE : Moeder!

NICOLE : Nee, bemoei jij je er niet mee.

DEBBIE : Die staan te kussen!

NICOLE : Nu en?

DEBBIE : Jouw man kust de buurvrouw!

NICOLE : Rustig laten kussen. Hij kust zoveel andere vrouwen, dus waarom niet de buurvrouw?

DEBBIE : Jij bent niet normaal.

NICOLE : Ik denk dat ik de enige ben die hier normaal is. Monique heeft me verteld dat ze naar de Alpen vertrekt en dus kust Sjef Monique. Wat is daar verkeerd aan?

DEBBIE : Maar hij gaat mee!

NICOLE : Daarom zie je er zo idioot uit. Sjef, ga jij ook naar de Alpen?

SJEF : Ja.

NICOLE : Maar je bent toch wel op tijd terug voor de zilveren bruiloft?

DEBBIE : Moeder! Sjef gaat er vandoor met Monique. Hij verlaat je voor de buurvrouw. Dringt het nu eindelijk tot je door?

NICOLE : Monique? Die heeft het seksappeal van een bejaarde pinguïn.

MONIQUE : Wie zegt dat?

NICOLE : Sjef.

MONIQUE : Heb jij dat gezegd?

SJEF : Nu ja, gezegd... gezegd... Bij wijze van spreken.

MONIQUE : Dus jij vindt dat ik het seksappeal heb van een bejaarde pinguïn? IJskonijn!

DEBBIE : Die halen niet eens de voordeur, laat staan een koperen bruiloft.

SJEF : Waar ga je naar toe?

MONIQUE : Naar de Alpen. Alleen!

SJEF : Ik heb dat ongeveer een maand geleden gezegd. Omdat Nicole begon te vermoeden dat wij iets hadden. Ik heb dat gezegd om Nicole op het verkeerde been te zetten.

MONIQUE : Dus jij vindt mij geen bejaarde pinguïn?

SJEF : Als jij mij geen ijskonijn vindt.

NICOLE : Heb jij echt een verhouding met Monique?

SJEF : Ja. En daarom ga ik met haar mee naar de Alpen en daarom kom ik niet meer bij je terug. Is het je nu duidelijk?

NICOLE : Oh mijn God, oh mijn God.

(Nicole rent huilend af, gevolgd door Debbie)

SJEF : Nicole. *(wil haar geëmotioneerd achterna rennen)*

MONIQUE : Laat haar Sjef, ze stelt zich aan.

SJEF : Maar ik kan haar toch niet zo achterlaten.

MONIQUE : Je was toch van plan bij haar weg te gaan. Maar ja, jij durfde het haar nooit te zeggen. Nu weet ze het en ze denkt datje er met mij vandoor gaat. En wat doet ze? Wat we verwacht hadden: zich aanstellen.

SJEF : Dat is toch geen aanstellerij! Jij zou hetzelfde doen als ik tegen jou zou zeggen dat ik je verlaat.

MONIQUE : Dat moetje maar eens proberen, jij. Het zal je een rib uitje lijf kosten. Ik ga nu in de auto zitten en over vijf minuten ben ik weg. En als je niet snel komt dan zonder jou! Begrepen?

SJEF : Lieveke!

MONIQUE : Vijf minuten! *(Ze gaat weg)*

(Debbie komt terug)

SJEF : Oh nee, nee, nee. 't Is allemaal niet gemakkelijk.

DEBBIE : Wat is er met jou?

SJEF : Nicole overstuur in de keuken, Monique overstuur achter het stuur in de auto, en ik overstuur hier. Wat moet ik doen?

DEBBIE : Een slipcursus volgen.

SJEF : Hé?

DEBBIE : Laat maar. En waarom vraag je dat aan mij?

SJEF : Nee, aan mezelf. Ik vraag mij af wat ik nu moet doen? Wachten tot Nicole weer

bij zinnen is en dan naar de Alpen gaan en daar misschien worden buiten gesloten door Monique. Of nu naar de auto lopen en richting de Alpen vertrekken en dan later horen dat Nicole gek geworden is van verdriet? Wat ik ook besluit, het is nooit goed.

DEBBIE : Wat ben jij een gruwelijke egoïst! Ga naar de Alpen dan zijn we tenminste van jou verlost.

SJEF : Dat meen je niet!

DEBBIE : Dat meen ik wel. Ga, vertrek, nu.

SJEF : Maar Nicole dan?

DEBBIE : Die zal zonder jou wel verder leven, wees daar maar niet bang voor. Voor jou tien anderen.

SJEF : Wat houdt jij er een moraal op na. Jij hebt de ene... hoe heet deze vrijer die je nu hebt?

DEBBIE : Hans.

SJEF : Jij hebt de ene Hans nog niet eens fatsoenlijk voorgesteld of een andere Hendrik is al in zijn plaats gekomen. Van wie heb jij dat toch?

DEBBIE : Van jou, denk ik.

MONIQUE : (*In de deuropening*) De vijf minuten vliegen voorbij Sjef. Nog even en ik vertrek. En ik laat de hond binnen. (*Ze gaat weg en laat de deur openstaan*)

SJEF : Nee, Jimmy komt niet binnen. Nicole heeft net gepoetst.

DEBBIE : Burgertrut!

SJEF : (*terwijl hij naar buiten loopt*) Monique, wacht ik ga mee. Weg Jimmy, weg. Nee, weg. Af. Zit. (*komt weer binnen*) Mijn laarzen. Ik was mijn laarzen vergeten. Zonder laarzen in de Alpen... loopt zo moeilijk hé.

DEBBIE : Maar het is midden in de zomer. Wat doe jij met snowboots midden in de zomer?

SJEF : Oefenen. Voor als het gaat sneeuwen. Zit ze nog steeds in de keuken? Duurt wel lang hé. Misschien maakt ze wel iets te eten voor zichzelf. Gebeurt. Heb ik gelezen. In de Libelle. Dat vrouwen bij overmatig verdriet beginnen te eten.

DEBBIE : Psycholoog van de kouwe grond, pakje laarzen en vertrek. Of Pa, laatje laarzen staan en blijf. Maar doe iets.

SJEF : Ja, ja. Ja ja! Ja ja! Je hebt gelijk, ja ja. Nu dan ik... ja ja. Je hebt gelijk... ik ... ja

ja.

DEBBIE : Ben je aan het repeteren voor het gemeentehuis?

SJEF : Hoe bedoel je?

DEBBIE : Voor als je nog eens trouwt. Wilt u deze vrouw als uw wettige echtgenote?

Ja, ja, ja ja.

(Er wordt geclaxonneerd)

Je alpiniste wordt ongeduldig.

SJEF : Ja ja ja.

DEBBIE : Nee hé. Ga pa!

SJEF : 't Is wel een afgang zo, hé.

DEBBIE : Dag pa.

SJEF : Dag Debbie. *(Hij gaat weg)* Nee, Jimmy, blijf. Blijf zitten. Baasje gaat weg. Voorgoed weg. Dag Jimmy. Dag lieve Jimmy. *(komt weer binnen)* O God wat erg. Hij kijkt mij zo triest aan met die donkerbruine vochtige ogen. Wat moet ik doen?

DEBBIE : Neem hem mee. Neem Nicole mee, neem iedereen mee als je alpiniste daar mee akkoord kan gaan?

SJEF : Dat zou eigenlijk wel het mooiste zijn. Als we nu eens met zijn allen verhuizen naar de Alpen. Het huisje naast dat van Monique schijnt te koop te staan.

DEBBIE : Pa!

SJEF : En Franse mannen schijnen top minnaars te zijn.

DEBBIE : Verdwijnt!

SJEF : Wat ben jij hard Debbie. Zo heb ik je niet opgevoed.

DEBBIE : Je was nooit thuis om me op te voeden, 't Verbaast me nog steeds dat je mijn naam kent.

MONIQUE : *(Komt terug)* Nee je mag niet binnen Jimmy. Ons trutje heeft net gepoetst. De vijf minuten zijn om, hé. Ik weet niet of je het weet maar ik ben weg.

DEBBIE : Dat zien we.

MONIQUE : Ik ben weg hé. Dat je het maar weet. En alleen. En je hoeft niet meer te komen dan. 't Is over hé.

DEBBIE : 't Is nog niet eens goed en wel begonnen.

SJEF : Ik kom Monique. Ik kom.

DEBBIE : Ga alle twee, verdwijn. Als jullie bij alles zo lang treuzelen dan zijn jullie nog eerder gecremeerd dan dat jullie vertrokken zijn.

SJEF : Daar gaan we dan.

(Sjef en Monique af. Debbie Loopt naar het raam en kijkt naar buiten. Eigenlijk zou ze willen zwaaien, een kleine aanzet daartoe zien we. Dan trekt ze resoluut de gordijnen dicht en ze ziet zijn laarzen staan)

DEBBIE : Hij is zijn laarzen vergeten.

NICOLE : *(op)* Wie ben jij?

DEBBIE : Moeder doe normaal.

NICOLE : Ik ben je moeder niet.

DEBBIE : Dat zou je wel willen.

NICOLE : Waar ben ik hier?

DEBBIE : Moeder, 't is genoeg ja. Doe normaal. Omdat Sjef weg is hoef jij je verstand toch niet te verliezen

NICOLE : Ik heb geen idee waar jij het over hebt en nogmaals, waar ben ik en wie ben jij?

DEBBIE : Op Antarctica en ik ben de Chileense consul generaal.

NICOLE : Zou jij mij eens eerlijk willen vertellen wie jij bent en wat jij hier doet?

DEBBIE : Je meent het echt hè?

NICOLE : Wat meen ik echt?

DEBBIE : Jij weet echt niet wie ik ben?

NICOLE : Geen flauw idee.

DEBBIE : Wat vreselijk.

NICOLE : Waarom ben jij van streek?

DEBBIE : Omdat ik je dochter ben.

NICOLE : Ik heb geen dochter.

DEBBIE : Meen je dit nu?

NICOLE : Ja.

DEBBIE : Ik bel het ziekenhuis. Dit is ernstiger dan ik dacht. *(terwijl ze het nummer van het ziekenhuis zoekt)* Weet jij hoe je heet?

NICOLE : Nicole de Bakker.

DEBBIE : Dat is je meisjesnaam. Hoe heet je nu?

NICOLE : Hetzelfde.

(Debbie heeft het nummer gevonden en ze wil bellen net op het moment dat de telefoon gaat.)

DEBBIE : Nee, je heet nu Nicole de Haas.

NICOLE : Hoe kom je daar bij ?

DEBBIE : Hallo. Met wie? Hoe met wie? Ik moet het ziekenhuis bellen dus alstublieft, breek af. Wat zegt u? Dat kan ik zelf doen. Wat? Afbreken. Inderdaad, dat kan ik zelf doen. Wie bent u eigenlijk? Francine? Ah, Francine! De therapeute. En wat wilt je? Sjef? Die is weg. Hoe bedoelt je? Als ik zeg weg dan is hij weg. Hij zou met jou weggaan. Met jou ook al? Je komt hier naartoe? Je bent al in de straat? Doe wat je niet laten kunt. *(Ze legt neer en ze wil nu echt het ziekenhuis bellen)*

NICOLE : Wie was dat?

DEBBIE : Francine.

NICOLE : Wie is Francine?

DEBBIE : De therapeute van Sjef moeder!

NICOLE : En noem me niet voortdurend moeder. Ik ben je moeder niet.

DEBBIE : Met dronken mensen en gekken moet je altijd meepraten. Dus, nee jij bent niet mijn moeder.

NICOLE : Goed zo. *(ziet de trouwfoto van zichzelf en Sjef op de kast staan)* Wie is die man naast mij? Hier op deze foto.

DEBBIE : Sjef.

NICOLE : Waar is die foto genomen?

DEBBIE : Voor het stadhuis, op je trouwdag.

NICOLE : Ben ik getrouwd?

DEBBIE : Bijna vijftwintig jaar geleden.

NICOLE : Met die man? En die heet Sjef?

DEBBIE : Ja. Jezelf herken je dus wel.

NICOLE : Natuurlijk. Ik ben toch niet gek. Ik herinner mij daar niets van. Is dat Sjef?
Geen lelijke vent. Hoe kom jij aan deze foto?

DEBBIE : Die staat hier al jaren.

NICOLE : Die is gefotoshoot.

DEBBIE : Vijfentwintig jaar geleden. Daar hadden ze toen nog nooit van gehoord. Dat ben jij met je man Sjef de Haas en daarom heet je vanaf die dag ook Nicole de Haas.

NICOLE : Ik?

DEBBIE : En twee jaar later was je zwanger en floep daar was ik. Je dochter Debora de Haas, beter bekend als Debbie de Haas. *(stilte)* Meen jij het echt? Weet jij hier niets meer van?

NICOLE : Ik weet daar niets meer van. Lekker ding trouwens, die Sjef. Ik kan begrijpen datje daar verliefd op wordt. Weet jij waar hij is?

DEBBIE : Wel, ik weet niet of ik je dit wel kan zeggen. Je herinnert je echt niks meer?

NICOLE : Niks.

DEBBIE : Hij is vertrokken naar de Alpen.

NICOLE : Dat is jammer. En jij beweert dat jij mijn dochter bent.

DEBBIE : Ja.

NICOLE : Zoiets vergeet je toch niet. Je zit me maar wat wijs te maken. Waarom? Wat wil je van me? Wat doe jij hier?

FRANCINE : *(achter)* Nee, daar blijven. Blijf. Blijf. Zitten. Zitten, zeg ik. Verdorie waarom luistert dat beest niet. Zit! *(Komt binnen)* Hallo Debbie, dag Nicole.

NICOLE : Ken jij mij?

FRANCINE : Natuurlijk ken ik je. Ik ken je heel goed zelfs.

NICOLE : Wat kom jij hier doen?

FRANCINE : Ik had hier afgesproken met Sjef. *(kijkt op haar horloge)* Nu. Kom maar door de tuin had hij nog gezegd.

NICOLE : Welke Sjef?

FRANCINE : Jouw Sjef, je man. Hoewel. Op dit moment zou hij je ex-man moeten zijn.

NICOLE : Mijn ex-man?

DEBBIE : Jij weet er dus van?

FRANCINE : Natuurlijk weet ik ervan. Dat zou mooi zijn als ik er niet van zou weten.

Wij hebben al vijf jaar een verhouding en vandaag zouden wij samen vertrekken nadat hij het Nicole had verteld dat hij haar verlaat. Voorgoed.

DEBBIE : Jij bent al de tweede vandaag.

FRANCINE : Waar heb jij het over?

DEBBIE : Hij is er zojuist vandoor gegaan met de buurvrouw. Naar de Alpen.

FRANCINE : Ik ga met hem naar de Pyreneeën.

DEBBIE : Maar hij heeft hoogtevrees!

FRANCINE : Maar dat is dan ook het enige.

DEBBIE : Jij luistert niet. Hij is weg. Met de buurvrouw. Je bent tien minuten te laat.

FRANCINE : Zeg dat het niet waar is.

DEBBIE : Dat zal helaas niet gaan. Het is de waarheid en niets dan de waarheid.

FRANCINE : Ik ben bedrogen!

DEBBIE : Jij bent niet de enige.

FRANCINE : Nicole, zeg jij ook eens iets.

NICOLE : Dag mevrouw.

FRANCINE : Is dat alles?

NICOLE : De winters zijn ook niet meer wat ze geweest zijn.

FRANCINE : Wat heeft dat er mee te maken?

NICOLE : Waarmee?

FRANCINE : Met het feit dat Sjef jou en mij verlaten heeft.

NICOLE : Was Sjef dan met u getrouwd?

FRANCINE : Nee met jou.

NICOLE : Dan kan hij jou toch niet verlaten hebben.

FRANCINE : Wij hadden een verhouding. Al jaren.

NICOLE : Fijn voor U.

FRANCINE : Jij bent niet goed bij je hoofd.

DEBBIE : Dat klopt. Ze is haar geheugen kwijt. Zo van het ene moment op het andere.

FRANCINE : Dan heeft ze TGA.

DEBBIE : Wat heeft ze?